

עירייה בת-ים
וועדת ערד לענייני ארונות
נתקבל בית

10-06-2010

דף מס'.....

העורך: מוטי מושחיבת.ת.ז. 053081451

ננד

חמשיב: מנהל ארונונה עירייה בת-ים

עדות ערד לענייני ארונונה

בגבי: גיל סטורה, ש"ד יוסי וועת ערד, מ"ר יוסי מאיר, חבר וועת העיר, טר יוסי בכיר, חבר וועת עיר

[23/5/10]

חלהטה

1. נושא של העורך הוא חיוב בארכונה, שחויב העורך בשל נכס שהוא מחזק ברוח' בלפור 116 בת-ים והמשמש למספירה בשם "מוטי עיצוב שעיר" (להלן: "חנן") סחונו לצרכי ארונונה אצל המשיב הוא עסק מסחרי.

2. טוען חעורר, כי הנכס טווג כעסק מסחרי עיי עירייה בת-ים, על אף העובדה כי יש לסווגו כבית מלאכה. המשיך העורך וטען, כי ביום 18/2/08 פנה אל המשיב בחשגה לשינוי סיווג הנכס לבית מלאכה וכבים 20/2/08 מחתה השנהו, ומכאן העורר. המערער טע בערשות כי, חיובו בארכונה "כבית עסק" כמושה כתחלה או התנהלות מפליה ובلتוי סברה של המשיב בהתחשב לפסקת בית המשפט בעמ"נ (ת"א) 242/02 מנהלת ארונונה של עירייה רעננה נ' מהגר ברץ (מים 9/6/03) פורסם באתר נבו, ובו נקבע סיווגה של מספירה כבית מלאכה.

3. המשיב גרט, כי יש לוחות טענותיו של העורר בדבר סיווגו של הנכס כבית מלאכה היוות ויש בשימוש במספירה לחזיעך על קיומו של תהליך יצור הזחה במהותו לתחילכי יצור חקימים בבעלי מלאכה שונים כדוגמת סנדלייה. המשיב סומך טענותו על פסקה שנינתה לארכונה אשר שללה את הקביעה כי יש לסווג מספירה "כבית מלאכה" ואותה צירף לטיוכומי שטעןמו (ראה: עמ"נ 268/05 מנהלת הארכונה בעיריית דורה נ' מרי סעה (לא פורסם) : עמ"נ (ת"א) 280/06 עירייה ת"א נ' מספרת אמר אליה (טרם פורסם וניתן ביום 15/6/08)). כמו כן, מבחני הפסקה, מבחן השכל החישר והמובן חריגל והמקובל של המונח "בית מלאכה" (ראה ע"א 1960/90 פקיד השומה תל אביב נ' חברת רעננות בעמ, פ"ד מה (1) 200 עמ' 205).

4. דעתנו היא, כי בנסיבות שלפנינו אין לטווג את הנכס שבמחלוקה כ"בית מלאכה". אין לראות בפועלותה של מספירה בה מחזיק המשיב, וגם לא הוונח בפנינו כל תשתיית טבזית לכך, פעילות של יצור המקובל בשפת הימים.

5. פעילות של מספירה כזו אינה יוצרת וטוווה כבית מלאכה אינה מתוישבת עם השכל החישר וה מבחנים שתוארו בפסקה. ראשית, הטיפול בשיעור במספירה אינו יוצר יש מוחשי אחד מיש מוחשי אחר, שכן הטיפול לא הופך את השיעור ל"מושר". שנית, גם אם תתקבל ההנחה כי הטיפול בשיעור הופך אותו ל"מושר", הטיפול נועד ללקוח שהזמיןנו ולא לשימושו של ציבור נרחב. שלישי, המערער מבצע תפורת בהתאם להזמנת הלקוח ואין בכך משום יעד לציבור רחב. רביעית, הטיפול בשיעור גם לא יוצר כל חבדל במישור חכימי בין המוכר הריאוני ולמושר המונמר. שיעור אינו

חומר נגלום קמעלה את ערכו לאחר הטיטול שניתנו לו. מהאמור לעיל עולה כי, המבוחנים שנקבעו בפסקה אינם מתקיימים וחמלאה הנעשית במספרה טשאות גונו של שירות מסויש.

יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בפסק הדין בעניין אליה ולפיהם: "... חמסקנת כי מספра אינה בית מלאכה חינה מסקנה הגיונית וכוכנה יותר, המתאימה לרוח התקופה ולציבון השירותים חמיוודים הנינגים במספра".

6. בנסיבות אלה, העירייה פעלת בסבירות כאשר החזעה לעותר, כי מספра אינה "בית מלאכה", ועל כן חלילתיה לחיבורו בארונונה כבית עסק.

7. התוצאה היא כי הערר נדחה.

ניתנה היום י סען תש"ע (ט' 23/5/2010), בהעדך הצדדים.

מר יוסי בכיר

גיל סמרתי, פט' 18
ס.ג. 18
יוער חועדה

מר יוסף מאיר
נ/אייה ו...
...ה...ה...ה...